

KALANDOZÓ MAGYAROK KALANDJAI PÁRIZSBAN

2007. 04. 28.-05. 04.

1. nap, április 28. szombat

Hosszas szervezés és átszervezés után vágtunk neki az útnak. Az indulás se volt szokványos, éjszaka egy órára tűzték ki a rajtot. Hát ez néhány útitársunkat úgy megzavart, hogy többszöri telefon váltás után nyugodtak csak meg. Le se feküdtünk, így már éjfél után gyülekeztek a résztvevők. Megtörtént az elhelyezkedés az előre kijelölt helyeken, ez és az összes szervezés Gombár Valcsira hárult, aki dicséretesen megoldott minden dolgot, sok-sok gyomor hullámszórás kíséretében.

Tempósan, jó ütemben hagytuk el kis országunkat. Hajnali hat órakor ellenőrzés nélkül léptük át a határt Hegyeshalomnál. Ezt a nyugati stílust is szokni kell, de kellemes élményként könyveltük el, félálomban. Ausztriát is átbuzoztuk, majd következett Dél-Németország átszelése. Az autópályán haladva teljesen mindegy volt milyen nevezetes település mellett robogtunk el, mert alig-alig láttunk belőlük egy-két tornyot, magasabb épületet, ha a zajvédő palánkok egyáltalán kitekintést engedtek.

A szokásos négyóránkénti pihenők egyformán zajlottak, megrohantuk a mellékhelységeket, ittunk valami friss üdítőt, kávét, leginkább a saját buszunk büféjéből és hajrá tovább.

Délután két óra felé már ábrándozni kezdtünk, hogy a kora esti órák valamelyikében a szállásunkra érünk és színezgettük az ezzel járó, földhöz ragadt örömeiket. Ekkor csapott le az első villám, autópálya építés képében, melyet követett dugó, elterelés és araszolás. Ez a tortúra másodszor is megisméltódott. Próbáltuk a jobbik oldalát megragadni, most legalább látjuk a kedves virágos kis településeket és ráadásként az

országút úgy hullámszórt, mint a hullámvasút pályája, le majd fel, órákon keresztül. Természetesen ez nem mindenkit töltött el angyali nyugalommal. A megérkezés helyett ránk sötétedett, aminek csak dicsérhettük jótékony hatását, mert olyan hegyes-völgyes mély szakadékos úton jártunk, hogy jobb volt ki se nézni.

2. nap, április 29. vasárnap

Végre egy óra tájban megérkeztünk első éjszakai pihenő helyünkre, Strasbourg térségébe.

Formula 1 turista pihenőhelyeken aludtunk, melyek tökéletesen egyformán néztek ki, kívül, belül egyaránt. Akárhová érkeztünk olyannak tűnt, mintha minden este ugyanoda tértünk volna vissza. A szobák, a fürdők elhelyezése, a bútorok, a huzatok és a szőnyegek színe mind-mind egyezett.

Formula 1 szálló

A késés következménye viszont a programok csúszását jelentette. A busz megérkezése után kilenc óráig állt, „pihent” az új rendelet szerint. S innen kezdődtek a keserű párizsi kalandjaink.

Kilenc óra felé kezdtünk bepakolni a buszba Strasbourgban, és fájó szívvel számolgattuk mikor érkezünk a fővárosba, ami ötszáz kilométerre várogatott bennünket. E hosszú út alatt megismerkedhettünk Párizs rövid

történetével, mely szorosan összefügg az egész ország eseményeivel.

Párizs alapítói valószínű a gallok voltak, akik a Szajna bal partján építettek ki egy kis városközpontot.

Hamarosan eljutottak ideáig a rómaiak is, Julius Caesar vezetésével. A barbár hordák állandó betörésének kitett városkát a Szajna kis szigetére telepítették át, így alakult ki az Ile-de-la-Cité.

A Merovingok és a Karolingok királyi családjának korában egyszerű székhely volt.

Capet Hugo,- aki 987-ben dinasztíát alapított- emeli fővárossá. Párizs, Franciaország történelme során ezt a rangját nem veszítette el soha.

1200-tól híres épületeket emeltek, a Louvré-t, az Egyetemet, a Sainte Chapelle-t, a Notre Dame-t.

1358-ban készült el a később híressé és hírhedté vált Bastille.

1430-ban VI Henrik angol uralkodó foglalta el a várost és francia királlyá koronáztatta magát.

1437-ben sikerült visszafoglalni a várost, de a lázongások, a véres polgárháborúk sora, végül a szörnyű pestisjárvány erősen megtizedelte a lakosságot.

Ezekben a véres századokban az egymást követő francia királyi családok szívesebben éltek a Loire-menti kastélyaikban.

Belviszályok, vallásháborúk, váltogatták egymást, mégis fejlődött a város, főleg Rishelieu bíboros idejében, majd az új uralkodóház, a Bourbonok alatt.

1715-ben, XIV. Lajos királyságakor már félmillió lakost számláltak össze.

1789-ben kirobbant a Nagy Francia Forradalom, a nép elfoglalta és lerombolta az önkény-uralom és az erőszak jelképét a Bastille-t. Kikiáltották az Első Köztársaságot. Óriási emberáldozatot követelt a forradalom, de pótolhatatlan veszteség lett a művészi értékek pusztulása is.

1804-ben Napóleon megkoronáztatta magát a Notre Dame-ban és ezzel létre jött

az Első Császárság. A következő tíz évben folyamatosan épült, szépült a város.

A császárságot a Második Köztársaság megszületése söpörte el, átmenetileg.

Ezután III. Napóleon lépett a trónra. Uralkodása alatt Haussmann báróval városrendezési tervet készítettett. Létrehozták a nagy sugárutakat, a pompás parkokat, felépítették az óriási Vásárcsarnokot, a Les Halles-t és az Operát.

1870-ben vereséget szenvedtek a poroszoktól, ekkor újabb felkelés tört ki, amely létrehozta a Kommünt (1871. március 18.-tól, május 28.-ig tartott). Sajnos ez idő alatt, ismét sok szép épület semmisült meg.

A 20. század kezdetétől Párizs újabb fénykorszakát élte, nemzetközi-és világiállításokat rendeztek, valamint a művészek gyülekező helyévé vált a város.

A két világháború hosszú és véres évei nem múltak el nyomtalanul, a várost bombázták, és romba döntötték.

Az újra épült főváros máig őrzi élő, lüktető helyét az emberiség, a történelem és a kultúra világában.

A Pompidou központ

Párizsi első városnéző sétánk a **Pompidou központba** vezetett, amelyet 1969-ben az akkori elnök Georges Pompidou álmodott meg, kulturális központnak. 1977-ben nyitották meg a „városi gépezetnek” is nevezett építményt. A külsejét behálózó színes csövek látványa más-más érzést vált ki a nézelődőkben, kinek-kinek az ízlése szerint. Három felső emeletén a Modern

Művészetek Nemzeti Múzeuma
helyezkedik el.

Különleges erkélyekkel díszített épületek karéjában jutottunk el a hatalmas Gréve térre, ahol a fellobogózott **Városházát**, csodálhattuk meg. Az ország elnökválasztás előtt állt és mi büszkén gondoltunk arra, az egyik jelölt a magyar származású Nicolas Sárközy. Hazatérve hallottuk a hírt: ő lett Franciaország elnöke.

Ezen a téren, öt évszázadon át, folytak a népünnepélyek és a kivégzések. A mai épület helyén álló reneszánsz stílusú palota 1871-ben pusztult el a kommünárok gyújtotta tűzvészben. A mai épület az elveszett régi stílusából ihletődött, melyet 1882-re készítettek el. Szobrok díszlenek minden elképzelhető helyen, csak a homlokzaton százharminchatot számolhatunk meg.

A Városháza

Párizs egyik jelképéhez igyekeztünk a **Notre Dame**-hoz, amit minden utazó fel kíván keresni.

A templom mintegy kétszáz évig épült, 1345-ben tekinthetjük befejezettnek. A Szajna nagyobbacska szigetén korábbi templom romjára emelték. Legismertebb a homlokzati rész, a három gótikus kapuval, a középső a Végítélet kapuja, a jobb oldali bejárat a Szent Anna nevet kapta. A bal oldalt tartják a legszebbnek, ahol az íveken, Madonna a kiseddel és Mária életének jeleneteit faragták kőbe.

A hatalmas rózsablak, a befejezetlen tornyok, a királyszobrok sokasága állít meg hosszú percekre. Ismét hálásak lehetünk a sorsnak, megengedte és hozzásegített, hogy részesei lehessünk ennek az elénk táruló szépségnek.

A belső teret a hatalmas méretek jellemzik és megdöbbennek, 130 méter hosszú, 50 méter széles, 35 méter magas és kilencezer ember befogadására alkalmas.

A Notre Dame homlokzata

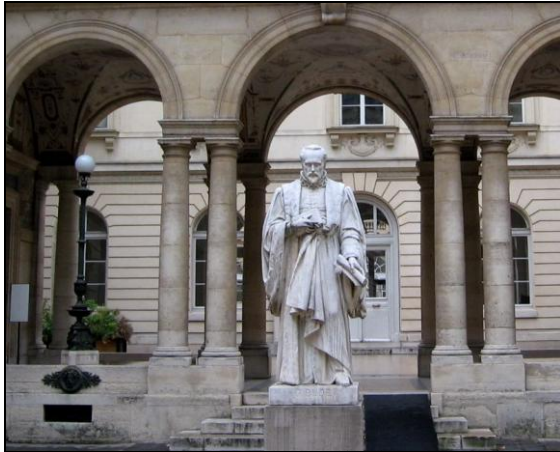

Esőben a Notre Dame előtt

A nézelődésre szánt időnk letelt, a gyülekezéskor szemerkélni kezdett az eső, de szerencsénkre, pár perc múlva elállt. Elhagytuk a kicsiny szigetet, elsétáltunk a

város legrégebbi temploma mellett és elénk tárult a híres **Sorbonne Egyetem**. A széles utca mindkét oldalán sorakoznak az épületek, díszes kapuikkal, ablakaikkal.

Egyetlen hallgatóval se találkoztunk, mert náluk is tanítási szünetet tartottak, május elseje alkalmából.

Képek a Sorbone-ról

Elhagyva az egyetem utcáját, a **Panthéon**-hoz jutottunk.

Az épület homlokzatán ez áll: Nagy férfainak a hálás haza. Híres francia személyiségek nyughelye, itt pihen többek között Viktor Hugo, Émile Zola, Voltaire, maga az építész Soufflot is.

A távolban a Pantheon

Borongós alkonyatban sétáltunk keresztül a **Luxemburg Parkon**.

1612-ben Medici Mária királyné megözvegyült és ide vonult vissza. Itt építtette fel, szülővárosának, Firenze palotáinak mintájára a kastélyt.

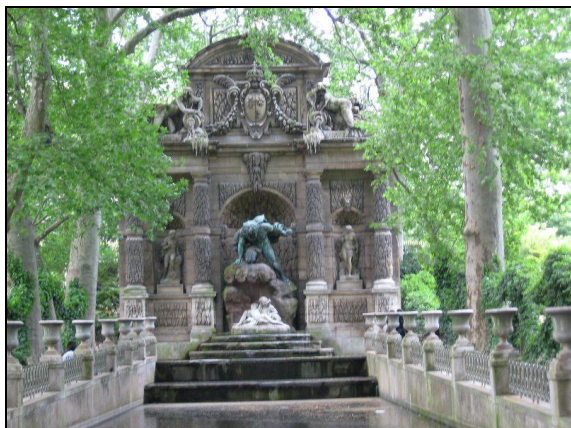
A kastély látképe

A Luxemburg park

A kastélyt övező hatalmas terület ma nyilvános park, szobrokkal, szökőkutakkal és rengeteg növényvel. Magasra nőtt fák

árnyékában húzódik meg a pompás **Medici kút**.

A Medici-kút

Sétánk annál a szökőkútnál ért véget, amit a „világ négy sarkának” is hívnak. A kút szomszédságában vacsoráztunk az egyetem menzáján. A bőséges falatozás után indultunk kifelé, de olyan zápor fogadott bennünket, ami bőrig áztatott volna, ha nincs esernyőnk. Akár akartuk, akár nem, buszunkba menekültünk és irány a következő Formula 1 szálló.

A „világ négy sarka” szökőkút

3. nap, április 30. hétfő

Nyolc órakor indultunk a szállásunkról, ami igen közel épült a főváros központjához, így gyorsan megérkeztünk a **La Défense** negyedbe.

A 130 hektáros területet a városrendezési tervek az üzleti élet céljaira szánták.

1955-ben fogtak munkához. Az épületek egy hatalmas téren állnak. Ezt a teret csak gyalogosok használhatják. A kiszolgáló útszomszág ez alatt húzódik.

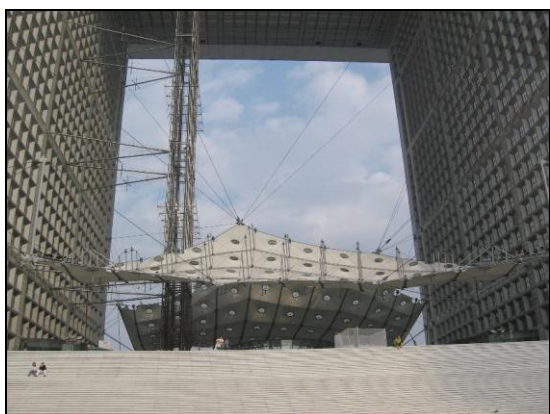
A La Défense negyed

La „Grande Arche” a Nagy Diadal Ív

1989-ben avatták fel, mely két 105 méteres toronyszerű épületből és az azokat áthidaló vízszintes épületszárnyból áll. A carrarai márvánnyal és üveggel borított ív belsejében kifeszítettek egy sátor formájú leplet, az úgynevezett „felhőt”. Négy lift repíti fel a látogatókat a lenyűgöző kilátáshoz.

Tíz órakor terveztük az indulást, a nézelődés, fotózás és vásárlás után, de folytatódott az előre nem látható kalandok sorozata. Az egyik boltban 30 eurót nem adott vissza a pénztáros, egyik utitársunknak. Pénztárzárás, pénzsámlálás

következett. A keresett pénz a kaszában volt, a becsapott visszakarta, de ez negyven perc, késést jelentett.

La Grande Arche

Ezután végre eljutottunk Párizs jelképéhez az Eiffel toronyhoz.

Irdatlan tömeg, tanácstalanság. Mit tegyünk, várjuk ki a sorunkat, induljunk fel gyalog, menjünk várost nézni? Persze mindenki mást szeretett volna tenni. Idegenvezetőnk, megvette a jegyeket, de csak a második emeletig, majd kiosztotta. Ekkor 11 óra 31 percet mutatott az óra. Megkezdődött a csoportok között az előbbre jutásért folyó harc. Ez bő két óráig tartott, de a sorunk alig fogyott. Időnként a rendezők sorba tereltek, mint a birkákat, de amint elmentek, kezdődött minden előlről. Néhányan feladták és elindultak felfelé gyalog. Utólag kiderült, ők döntöttek helyesen, mert végig feljutottak, míg mi a többség, a napon aszalódtunk. A nagyon régen várt ihletett percek a földhözragadtság órái váltották fel. Három

órás tipródás után, végre feljutottunk a második emeletre.

A Eiffel torony

Tour Eiffel, Párizs jelképe

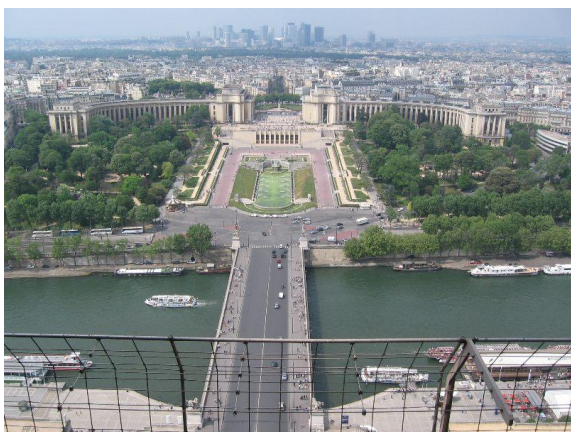
1889-ben állították fel a tornyot a Világkiállítás alkalmából. Teljes magassága 320 méter. Három emelete van, az első 57 méter, a második 115 méter, a harmadik 274 méter magasan található. Minden emeleten éttermek és presszók várják a turistákat.

Lábunk alatt terült el a csodálatos Párizs. Bármerre tekintettünk szebbnél szebb látnivaló tárult elénk. A legkülönbözőbb dicsérő jelzőket hallhattuk, ilyen is „hát Csöriné itt vagy Miskolcra a Kassai utcából”, vagy Janitól „a Sajó parti legényke ide is eljutott”

A Torony alatti zöld park a **Mars-mező**, amely régen katonai terület volt. A Mars-mező tengelyének déli végét az **École Militaire** palota zárja le.

1773-ban adták át, azzal a céllal, hogy a legszegényebb fiatalok is itt tanulhassanak,

ha a katonai pályát választják. Az épületben ma is katonai oktatás folyik.

Kilátás az Eiffel-toronyból

Mellette emelkedik a **Dome des Invalides**. A templomot a francia barokk építészet csúcspontjának tartják (épült 1679 és 1706 között), de igazi jelentőségét az adja, hogy itt helyezték örök nyugalomra Napóleont, a nép által annyira szeretett, katonái által dicsőített és ellenségeitől rettegett hadvezért.

A Mars-mező északi részét egy hatalmas épületesoport zárja le, már túl a Szajján. Az 1939-es világkiállításra épült palota előtt, nagy aranyozott bronzszobrok állnak, az épület két oldalán pedig hatalmas pavilonokat emeltek, melyekben mára múzeumokat rendeztek be.

Elröppent a nézelődésre, fotózásra szánt idő. A gyülekezéskor két ember hiányzott, húsz perces várakozás után elindultunk nélkülk, mert rohamosan fogyott, a múzeumra szánt idő.

Ez a döntés mindenkit felborzolt, ki helyeselt, ki az otthagytak pártjára állt,

de menni kellett, ha egyáltalán be akartunk jutni a múzeumba.

A **Louvre** a legnagyobb kiterjedésű párizsi épület, világhírét nemcsak a palota történetének, nem is csupán építészeti értékének, hanem mindenekelőtt annak a tömérdek kincsnek köszönheti, amelyet múzeuma őriz.

A Louvre udvara

16 óra 30 perckor váltottunk jegyet és 18 órakor zárt a kiállítás. Még az Eiffel torony alatti várakozás idejében vázlatot készítettem, mi érdekel és hol található. Jeggyel a kezünkben megkezdődött a „futóverseny”, megszakítva néhány percnyi nézelődéssel, és uzsgyi tovább. Irány a Denon pavilon és annak is az első emelete. A híres Daru-lépcsőn haladtunk felfelé, amelynek fordulója fölé a **Szamothrake-i Niké** szárnyas alakja magasodik. A szobor Kr. e körülbelül 190-ből való. 2,75 méter magas, pároszi márványból van, és kétségkívül az egyik legjelentősebb, legizgalmasabb alkotás az egész hellenisztikus szobrászatban. Csak 1863-ban találták meg.

A múzeum másik fő büszkeségéhez siettünk, a **milói Vénusz**-hoz. Az időszámításunk előtt egy-két évszázaddal, máig ismeretlen szobrász alkotta női alak a görög testkultusz szépségmintája. Egyedül áll egy teremben, körbejárható és a könyveinkben látható fotók helyett, teljes nagyságában magasodott elénk, a görög életszeretet jelképeként.

A szűkre szabott idő viszont tovább hajtott. A következő folyosón olasz festmények sorakoztak a reneszánsz idejéből.

A milói Vénusz

A harmadik kiválasztott a **Mona Lisa** külön teremben, a bejáratnál szemben fogadja az érkezők sokaságát. A képet nem lehet megközelíteni, kordon választja el, a mindig előtte tolongó tömegtől. Szerencsénkre, éppen egy kínai csoport került elé, akik fölött ráláthattunk a festményre. Ami a leghíresebbé tette, az asszonyi arc finom szépsége, a legendás mosolyfélével lágyan bontakozik ki a misztikus háttérből, a sziklás hegyek és a kanyargó folyók kékes párával fedett tájképéből.

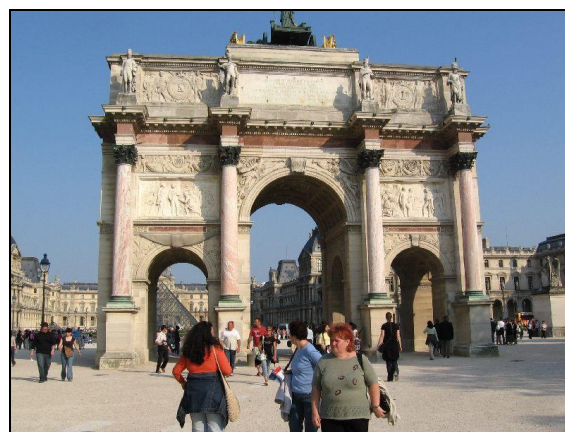
Mona Lisa

Végigjárhattuk még az egyiptomi gyűjtemény termeit, melyek szintén világhírűek. Az általam fényképről ismert és egy könyvborítón szereplő szobrocska eredetijét is itt őrzik. Az **Írnok ülő szobra**, mely Kr. e 2500 körül készült. Felejthetetlen élményt nyújtott e régi alkotás.

Körbesétálhattuk a koronaékszerek termét. Ennyi drágaságot, értéket még nem láttunk így összegyűjtve. 18 óra előtt pár perccel kitereltek valamennyiünket, szinte pillanatok alatt. A találkozásig még 45 percünk maradt, ezután már nyugodtan sétálhattunk a múzeum udvarán. Az üvegpiramisba bementünk, kijöttünk, csodáltuk építészeti megoldását, mert innen mindenhová el lehet jutni.

Az alagsorba, az emeletekre, az udvarra és a busz parkolóba.

A Louvre udvarán emelték 1806 és 1808 között az **Arc du Carrousel**-t, a diadalívét, Bonaparte Napóleon 1805-ös győzelmének emlékére. A római Septimus Severus diadalívének mása, a falsíkok mezőit pedig a császár győzelméről mesélő domborművek borítják.

Napóleon diadalíve

Vacsorázni megint az egyetem éttermébe mentünk, már tervezgettük, mit választunk a tegnapi est bőséges kínálatból. Csalódnunk kellett, mert már alig maradt valami, a válogatás elmaradt.

Esti buszos városnézésre indultunk húsz óra körül. Valamennyien örültünk a

kényelmes ülésnek az egész napos járkálás és álldogálás után.

A **Concorde** (egyetértés) teret többször érintettük. Közepén XV. Lajost ábrázoló lovas szobor állt. Ezt a szobrot a forradalom alatt a gillotine-ra cserélték fel, így vált vesztőhellyé, itt haltak meg a király és a felesége, számtalan nemes és végül a forradalom vezérei is.

1795-ben kapta a Concord nevet. A tér közepén az egyiptomi Luxor-i templom obeliszkje áll, melyre II. Ramszesz fáraó dicsőséges tetteit írták fel hieroglifákkal. A 23 méter magas oszlop Kr. e a 13. században készült.

Nyolc szobor áll a tér sarkain, a legnagyobb francia városokat szimbolizálja.

A szökőkutak mintaképei a római Szent Péter téren álló két kút volt.

Szökőkút a Concorde téren

A térről indul észak felé a királyi körút, a **Royale Boulevard**, amelyen autónk haladt.

A busz ablakából egy-egy pillantást vethettünk a **La Madeleine** templomra, amely egy ókori görög épület utánezata.

Jobbra a **Vendome** tér közepén áll a másik régi híres obeliszk. A 43,5 méter magas oszlopon

Napóleon diadalmas csatáit véste kőbe a szobrász a római Trajánusz oszlop mintájára.

A tér Jules Mansard egyik fő műve. Róla nevezték el a padlásszobák kialakítását, mely nagyon jellemző a város épületeire,

hasonlóan a kovácsolt vas erkélyek sokaságára.

Majd balra tekeredtünk, mert a világ legnagyobb operaháza mellett haladtunk el, színpadán négyszázötven szereplő is elfér.

Ezután jobbra kaptuk a tekintetünket a **Palais-Royal** hatalmas palotáját láthattuk egy röpké pillanatra, udvarán csodálatos kerttel. Ma az államtanács székhelye.

Elhajtottunk a **Moulen Rouge** mellett. A szélmalomból lett híres táncos mulatóhoz kötődik a kánkán tánca és Toulouse Lautrec festő emléke, aki itt töltötte estéit, hogy megörökítse az éjszakai élet szereplőit.

Gyalogos városnézésre váltottunk, Párizs legmagasabb „hegyére” igyekeztünk, mely 104 méterrel magasabb a Szajna szigeténél. A kiépített sikló melletti lépcsőn kapaszkodtunk fel.

Kezdt sötétedni, lábunk alatt egyre több fény gyulladt ki és csillogó szőnyeggé varázsolta az egész várost, melyből kiemelkedett a kivilágított Eiffel torony. Leültünk a bazilika előtti lépcsőre és csak szívtuk szemünkön át a látnivalókat, valamint igyekeztünk sok mindent elraktározni emlékezetünkbe.

Mögöttünk magasodott a **Sacré-Coeur**, de nem igyekeztünk bemenni, mert marasztott a langyos este, a lépcsőn üldögélő, éneklő sok-sok fiatal. Itt-ott gitár hangja is felcsendült.

A Sacre-Coeur

Az épületet közadakozásból kezdték építeni, amit 1919-ben szenteltek fel. Harangja 19 tonnás, mely egyike a

legnagyobbaknak a világon. A templom belseje soha nem látott méretű pompával, a szobrászat, a festészet, és a mozaikkészítés áradatával agyonnyomja a szemlélőt.

21 órára teljesen besötétedett és megkezdődött az Eiffel torony csillagszóró játéka, amihez hasonlót eddig nem láttunk. Ezután szabadon kószálhattunk.

A **Montmartre** a szabad polgárok hazája, a turisták zarándokhelye, ahol az öreg házak nagy festők emlékeit őrzik. A **Place de Tertre** az egykori falu főtere öreg házaival és öreg fáival olyan mintha visszatértünk volna a középkori településre. A házak elé telepített vendéglők, ajándék boltok viszont a jelent idézik. Elbúcsúztunk, az írók és művészek kis világától, amely az 1920-as és az 1940-es évek között volt igazán divatos.

A hosszúra sikerült nap áthúzódott a másnapra, ugyanis egy órakor kerültünk ágyba.

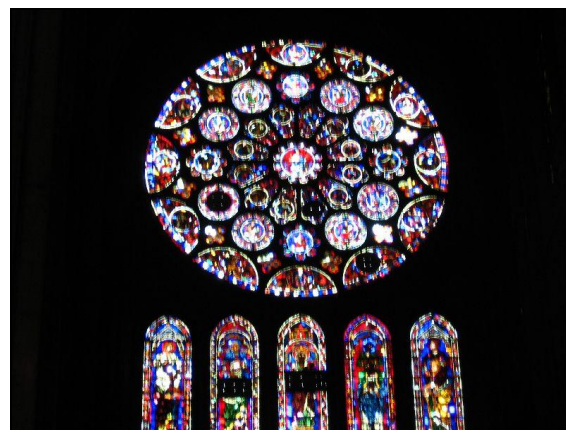
Képek az éjszakai Párizsról

4. nap, május 1. kedd

Reggel 9 óra 30 perckor indultunk, a Loire völgye felé. Párizstól 90 kilométerre útba ejtettük a méltán híres **Chartres-i katedrális**at.

A város a franciaországi Mária kultusz egyik központja. A templom a gótika legtisztább formájával gyönyörködteti el a szemlélőt. Hatalmas méretein kívül (belső hossza 130, szélessége 17, magassága 38 méter), impozáns üveg ablakai tették híressé már a középkorban.

A nyugati rózsablak

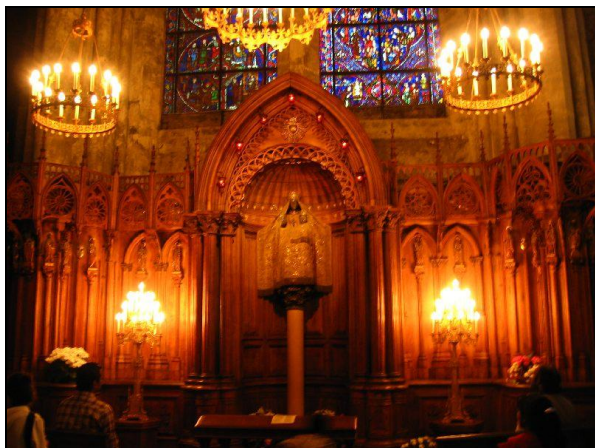
A II. Világháború kitérősekor az eredeti üvegeket biztonságba helyezték, így maradtak meg a pótolhatatlan ablakok.

Máig sem tudják hogyan keverték a színeket, azt a misztikusan csillogó kéket, amit a mai napig is „Chartres-i kékek” hívnak. A nyugati rózsablak 1215-ből származik, átmérője 12,18 méter, a déli rózsablak 1225-ből való, átmérője 10,56 méter.

A katedrális belsejében igen látványos a szentély-körfala, amelyet mintegy 200 szobor ékesít.

A **Mária kápolnában** őrzik Mária fátylát, ez az ereklye túlélte az 1194-es nagy tűzvészt is.

A Mária kápolna

Jutott idő a sétára, a fotózásra, nézelődésre. Ki fagyizott, vagy iszogatott, majd enyhe zápor kíséretében jutottunk el, az állomásnál parkoló autóbuszunkhoz.

Orléans városán csak átautóztunk, miközben meghallgathattuk a város történetét. Attila hun vezér 451-ben

megostromolta a várost, de nem tudta bevenni. A királyság idején Párizs után a legfontosabb helyként tartották számon. Ismertségét Jeanne d' Arc-nak, az orléansi szűznek (1412-1431) köszönheti. Ő vezette a százéves háború idején a francia nép, felszabadító harcát az angolok ellen. A tizenhét éves parasztlány seregei élén küzdve, felmentette Orleanst, megkoronáztatta a trónörökösöt. Később az angolok fogságába esett, és máglyán elégették, mint eretneket. II. Károly, ki általa lett király, semmit se tett megmentése érdekében.

Késő délután érkeztünk meg **Blois**-ba, az első Loire- völgyi kastélyhoz, amit kívülről megnéztünk. Az épület együtteshez olyan parkon keresztül jutottunk, melynek sétányait virágtól pompázó azálea bokrok szegélyezték, váltakozva óriásra növő fenyőfákkal. Kattogtak a fényképezőgépek. Dallos Mária még egy fára is felmászott, annak is a vízszintes ágára és onnan mosolygott a lencsébe.

A Blois-i kastély

A kastély bejáratával szemben álló emeletes ház ablakaiból hatalmas sárkányfejek csattogtak kifelé, meglepetést okozva valamennyiünknek. Mi minden látogató-csalogatót kitalálnak?

Sárkányfejek az ablakban

Az első kastélyba, ahová betértünk, mindent türelmesen megnéztünk, végigjártuk a látogatható termeket, a szentélyt, elsétáltunk a bástyához, vásárolgattunk az ajándék boltban, felmentünk a híres csigalépcsőn és mind ezt kényelmesen.

A kastély, különböző korokban és stílusokban épült, így vált szabálytalan négyszög alakúvá.

A vár első urai grófok voltak és a kor stílusának megfelelően gótikus stílusban emelték az legkorábbi épületet. Ez a szárny máig megmaradt, amely a Rendi-Gyűlés termét is magába zárja.

XII. Lajos szobra a bejárat fölött

A bejárat a XII. Lajosról elnevezett szárnyon van. A kapu fölött a király lovas szobrát helyezték el. A reneszánsz kastélyrészt a király és előtte az apja építette, világossá és tágassá.

A világhírű lépcsőház, a mellette álló épületekkel együtt I. Ferencről kapta a nevét. A szalamandra Ferenc jelvénye, sok helyen feltűnik, jelezve ez volt a király lakosztálya.

A híres lépcsőház

A lépcsőház nyolcszögű toronyban kapott helyet, ahol a lépcsők három emeletnyi magasba ferdén, spirál alakban futnak fel, fölöttük a torony teraszokban végződik. A lépcsők is, a teraszok is valaha az ünnepi fogadások idején az udvar elhelyezésére szolgáltak, valóságos dísztribünök voltak.

Az utolsó szárnyat, Orleans hercege, XIII. Lajos fivére építtette klasszicista stílusban.

A kastélyt elhagyva, városi sétára indultunk. Lementünk a Loire-folyóhoz, annak is a sok lyukú hídjához, amit az 1700-as években építettek.

Városnézés Blois-ban

A soklyukú híd a Loire folyón

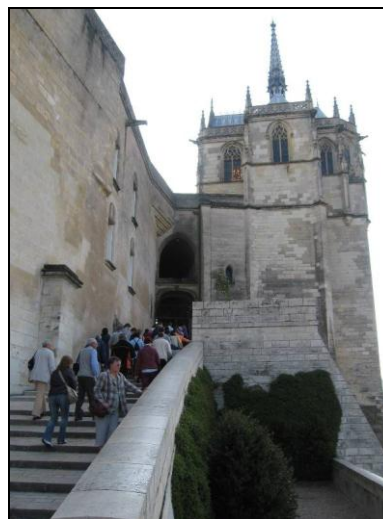
Esteledett, feltámadt a szél, megéheztünk, így a vendéglők lettek a legkívánatosabb helyek. Közel hetvenfős társaságunk, rohammal bevette a már zárni készülő vendégváró egységeket és úgy magyaros módon megkezdődött az eszem-izom, de a kiszabott idő gyorsan eltelt. A gyülekezés idejére az eső is megeredt, a megérkező buszunk ismét védelmet nyújtott.

Szállásunk a város déli részén épült, oda tértünk pihenni, de mintha, ugyanoda mennénk minden éjszaka, annyira hasonlítanak a Formula 1 épületei és berendezései.

5. nap, május 2. szerda

Ezen a napon már nyolc órakor indultunk. Első utunk benzinkúthoz vezetett. Várakozás közben bámészkodtunk és az egyik oldalon hatalmas körforgalmi területre lettünk figyelmesek. Fűves, bokros, fás, dombos rétszerű építményt kerülgettek a sűrűn jövő autók. Benn védett helyet találhattak a vadnyulak, mert megszámlálhatatlan mennyiségben szaladoztak vagy üldögéltek. Alig hittünk a szemünknek. Idehaza órákat gyalogolhatunk, erdőben, réteken, míg egy árva nyuszt látunk, ha szerencsénk van. Ott meg a körforgalom belső részén otthonra leltek. Ettől kezdve, nyuszikákat is figyeltünk. Mezőn, árokparton egy se kószált, de valamennyi körforgalomban úgy éltek, mint a gazdasági udvarban szétengedett háziállatok.

Második kastélylátogatásunk **Amboise-ba** vezetett, a Loire partján épült kisvárosba. Szűk utcáin boltok, kávézók, ajándék árusok kínálták portékájukat. A kastély bejáratához emelkedő lépcsősor vezet. A vaskos tornyon át, jutottunk az udvarra.

Kastély bejárat Amboise-ban

Innen tovább is felfelé kapaszkodtunk, és amikor a domb tetejére értünk, elénk tárult, jobbra a kastély, balra a Szent Hubert kápolna.

A várkastély építését VIII. Károly kezdte meg, aki itt született, 1470-ben. Kedvelt tartózkodási helyén huszonnyolc évesen bevete fejét egy alacsony kapuboltozatba és ez a baleset halálát okozta.

I Ferenc (1494-1547), aki uralmának első éveit szintén Amboise várkastélyában élte, a kor legnagyobb művészt Leonardo da Vincit hívta meg királyi székhelyére. Az ősz mester életének utolsó három évét itt töltötte. Végakarata szerint ezen a helyen temették el, a Szent Hubert kápolnában.

A kápolna és Leonardó sírja

Utunk során négy kastélyt néztünk meg, és csak azt tudtuk megjegyezni, amiről fényképet készítettünk. Itt már több helységet rendeztek be. A gótikus lakosztályok: Az őrség terme, Az őrség folyosója, A nemes testőrök terme, A tamburindobosok terme, A rendi gyűlés terme.

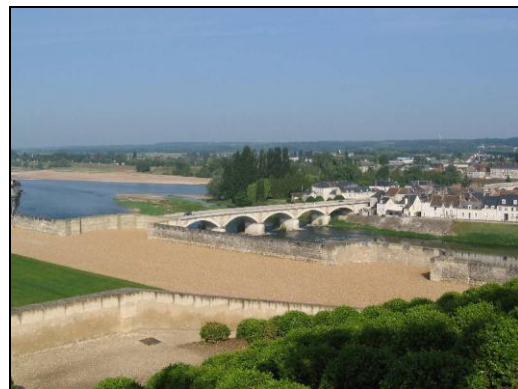
Ebben, a kastély legjelentősebb termében tartotta a király a Rendi Gyűlést, amely a modern kormány előzményének tekinthető.

Fellépcsőztünk a Ferences barátok tornyába és innen tekintettünk le a negyven méterrel alattunk folydogáló Loire-ra.

A tornyon keresztül jutottunk el a „Nápolyi Kert”-be, ahol mediterrán hangulatot árasztottak, a ciprusok, a puszpángok és az örökzöld tölgyek.

A kastély

Kilátás a Loire folyóra

Csoportkép a bástyán

Sorrendben a harmadik kastély **Chenonceau** következett, a legszebb, a legérdekesebb, amit utólag egyöntetűen megállapítottunk, ráadásul mind ezt nők

építették. A csoda palota nem a Loire folyóban áll, hanem a kis Cher patakban nézegetheti magát. Első építtetője Catherine asszony volt, kinek férje három királyt is kiszolgált, mint adószedő.

Ez itt a konyha

A kertről számtalan felvételt készítettünk, beszéljenek ők helyettünk.

A buszhoz gyalogolva a gazdasági udvaron is keresztülvágtunk, ami köré nagy kiterjedésű kertészetet hoztak létre és működtetnek a mai napig.

A Chenonceau-i kastélyban

A kert

Később Diana de Poitiers, II. Henrik szeretőjeként kapta meg Chenonceau-t, ami köré pompázatos kertet készíttetett. Amikor a király meghalt, Medici Katalin a feleség, cserét erőszakolt a híres kurtizánra, aki rajongva szerette, szépítette és bővítette a kastélyt.

A továbbiakban is híres asszonyok tulajdonát képezte ez a női birodalom.

A látogatható szobák és termek kora hű bútorokkal, kárpitokkal és festményekkel idézik a múltat. A hangulatot még emelik, a mindenütt zöldellő és virágzó hatalmas dézsákban álló növények. A női nem számára legérdekesebb rész a berendezett konyha, a kamra, a kemence, a füstölő helységek, no meg a gyógy- és fűszernövények termesztő kamrája.

A gazdasági udvar

Úgy gondoltuk ezt a látványt már nem lehet felülmúlni, de még a programban szerepelt Chambord kastélya, hát irány, nézzük meg azt is.

Chambord hatalmas várkastély, 156 méter hosszú a homlokzata, 117 méter a szélessége, 440 szobát, szalont, és termet foglal magába.

Chambord kastélya

I. Ferenc (1494-1547) építette az óriási királyi palotát. XIV. Lajosig (1638-1715) kedvelt tartózkodási helye lett az uralkodóknak.

A forradalom idején a kastély bútorait széthordták és azóta, nagyrészt csupaszon maradt az épület belseje.

A lépcső Chambord igazi csodája: kettős spirálban halad fölfelé az őrség terméből egészen az óriási tetőteraszokig. Építészeti megoldása páratlan a maga nemében. A főlépcső zseniális terveit Leonardo da Vincinek tulajdonítják. Ezen kívül 63 kisebb-nagyobb lépcsőházat terveztek és építettek még.

Tetőterazon

A terasz tetejéről csodálatos kilátás nyílik, magára a kastélyra, a kémények erdejére, a tornyokra, a szárnyépületek tetejére és a dísz udvarra. Természetesen ellátni messze is, körben Chambord erdejére, északon pedig a Loire völgyére.

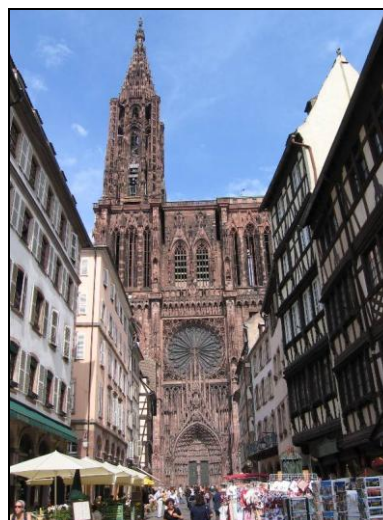
Ma a kastély 5500 hektáros parkja a „vadnevelés nemzeti rezervátuma”, 32 kilométer hosszú fal veszi körül a vadaskertetet.

A vár egész környéke elég kopár, kevés a fa és bokor, virágágyások pedig nincsenek. Vagy már a befogadó képességünk megtelt, fáradtan kószáltunk még az udvaron, a ló istállókban, mások meg az utolsó buznyákukat költötték el az ajándék boltban. A megbeszélte indulás előtt mindenki a buszban üdögélt, senkire se kellett várni, alaposan elfáradt a társaság.

6. nap, május 3. csütörtök

6 óra 40 perckor indulhattunk, mert tegnap vacsora előtt hazaértünk. Útvonalunk: Blois-Nancy-Strasbourg. A távolságot, 683 kilométer egy huzamban tettük meg, a kötelező rövid pihenőkkel. Délután értünk oda, ahol rögtön városnéző sétára indultunk.

Strasbourg Franciaország „rajnai kapuja”, gazdasági, kulturális és idegenforgalmi központja.

Strasbourg: A rózsaszín katedrális

A város büszkesége a rózsaszín árnyalatú katedrális. Az egyetlen tornya a legmagasabb, amit a középkorban építhettek: 142 méter. Homlokzatát a középkori szobrászat remekei díszítik. A 13. és 14. században készült színes ablakok, szerencsére majdnem teljesen megmaradtak a történelmi viszontagságok ellenére is.

Világóra

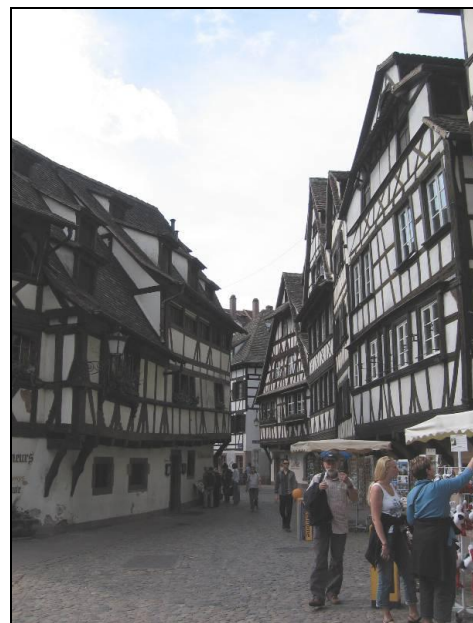
A srasbourgi Notre-Dame számos nevezetessége közül talán a leglátványosabb a Világóra.

1571-ben készült el az első óra. Az akkori időkben egyedülálló szerkezete egyszerre mutatta a hold állását, a csillagok járását, az égi jegyeket a tél, tavasz, nyár és őszt váltakozását, s volt egyben óra is, minden fertályban előjött a halál, minden óraütéskor pedig Krisztus jelenlétében verte a halál az órát. Amit ma látunk, az a Világórának 1842-ben készült újabb változata. A furcsa szerkezet bábjáték és tiszteletet parancsoló csillagászati és időmérő gépezet, haláltánc, játék és tudomány.

A katedrális oltára

Elsétáltunk a festői képet nyújtó faberakásos régi házak negyedébe, amit Kis-Franciaországnak”, Petite-France-nak neveznek. Az autók be se férnek a szűk utcákba, illetve a városrész több területéről kitiltották a gépjárműveket.

Petite France-i hangulat

Láthattunk még egy hajó zsilippelést és ezzel véget ért a kirándulásunk.

Zsilipelés a Rajnán

A város mellett aludtunk abban a szállóban, amelyikben az első esténket töltöttük és elkezdük hozott és szerzett holmijaink összekolcsolását. Megkezdődött a búcsúzkodás.

Az este azért nem telt el mindenkinek nyugodtan. Vacsora és a mellette lévő Cora várt még bennünket. Itt az utolsó bevásárláson is túlestünk, majd gyalog indultunk a szállásunkra. Egy társunk kivételével, aki magára maradt a késő esti órában a bevásárló központ előtt. Fogalma se volt merre induljon, telefon nem volt nála, mi se vettük észre az eltűnését. A helyzetet egy francia férfi oldotta meg, miután kézzel-lábbal magyarázva megértette az okot, és autójával utánunk hozta az eltévedett báránykát. A kaland után a nőtársak még jobban megijedtek, hogy mert beülni egy idegen férfi kocsjába a lemaradt hölgy. Ezen izgalmak és némi nyugtató leengedése után mindenki nyugovóra tért.

7. nap, május 4. péntek

Hajnali 5 órakor indultunk, mert hosszú út várt ránk. Elkerültük az épülő autópályát és jó ütemben haladtunk Würzburg, Nürnberg, Regensburg, Passau, Melk és Bécs mellett. Hegyeshalomra, 17 óra 20 perckor érkeztünk. Simán átjutottunk a

határon, már zümmögtek a telefonok, kit, mikor és hol várjanak.

Dallos Mária még aznap éjszaka Szlovéniába akart utazni, másik túratársunknak hajnalban ment a gépe Londonba. Tünde reggel edzést kívánt tartani Pesten. Tehát mi terveztünk, de a gépkocsivezetők döntöttek. Kifogyott a gázolaj, éppen csak átgurultunk a határon. Hát az utastársak vérmérsékletük szerint túrték a közel négy órás várakozást az árokparton, az országút mentén.

A kalandok sorozatát ez még csak betetőzte, ez lett a „hab a tortán” Másnap 1 óra felé érkeztünk Miskolcra elgyötörve, összetörve.

Most amikor leírom élményeinket, már csak a szépre, jóra emlékezem. Remélem útitársaim is így cselekednek, hiszen annyi szépséget láttunk, annyi mindennel gazdagodtunk. S csak a miénk mindez, akik útra keltünk, vállalva a nehézségeket is.

EPILOGUS (UTÓSZÓ)

Oly távolinak, fárasztónak éreztük az utat,
Pedig a hun Attila lóháton is eljutott oda.
Árpád-házi királyné lett a francia Anna,
Az ő unokája az ország építő IV. Béla.

Árpád-házi királyaink mind elfogytanak,
Francia származású Anjou herceget hívtak.
Két királyuk tette országunkat naggyá,
Meg a velük idejött keresztény papság.

Számtalan szál köti össze e népeket,
Elmentünk hát megnézni a gyökereket.
Otthon, majd, mint a pók, középre ülünk,
S kalandos emlékeink szálát felfejtjük.

Az anyagot Kesik László szerkesztette